

Kavutessa kunto kohenee

Kun katsoi aikoinaan Korvenrinteestä Perniönjoen suuntaan, näytti kuin vesi olisi kimmellellyt. Mutta eihän kapea ja rehevöitynyt jokipahanan voi kimmellellä. Tarkemmin tiirailtaessa kimmellys johtui joen partaalla sijaitsevan kasvihuoneen lasikatosta.

Lännestä päin Salontieltä katsottaessa rinteessä näkyi hyppyrimäki. Aikakirjojen mukaan niitä on ollut siinä kaksi rinnakkain. Suomalaiset olivat silloin todella hyppykansaa. Mitaleja tuli, ja naperot halusivat olla halosia, kankkosia, kärkisiä.

Aika lähelle pienempää hyppyrimäkeä oli rakennettu jyrkähköt portaat. Ne lähtivät Leskenkujalta, jonne Salontieltä pääsi kapeaa puusiltaa pitkin. Askelmia oli noin 70, ja loppupätkä piti kiivetä jyrkähköä mäkeä. Reittiä pitkin liikkui paljon väkeä. Luonnonlakien mukaan yläpään terävä kulma leikkautui, ja metsikön läpi muodostui oikopolku.

Tästä reitistä tuli meillekin mainio kulkutie alas kulmille. Syksyllä ensilumien ja liukkaiden tullessa polun yläpää vaati melkoista taiteilua. Silloin vielä tuntemattomat nastakengät olisivat olleet poikaa.

Viime aikoina Perniönjoen penkereitä on myllerretty. Meille vuoristossa asuville tulvat eivät muodosta uhkaa, mutta joen partaalla on vuosien kuluessa koettu aikamoisia vahinkoja, kun vesi on vallannut kellareita. Nyt tulvaveden pitäisi mahtua uomaan tilanteessa kuin tilanteessa.

Ihmiset tapaavat käydä hienoissa kuntosaleissa ja maksavat värkeillä pelleilemisestä kovaa hintaa. Palkataan myös henkilökohtaisia valmentajia, jotka neuvovat millaisilla painoilla kannattaisi treenata. Saunakamareihin hankitaan polku- ja soutulaitteita. Ulkona lenkkeilystä ja varsinkin sauvakävelystä on tullut vanhanaikaista.

Nyt ulkoliikunta on kokemassa taas renessanssia. Monin paikoin kuntoportaista on tullut todellinen hitti. Leskenkujan portaidenkin viimeinen käyttöpäivä alkoi lähestyä, ja niille olisi pitänyt tehdä jotakin. Kuntoilun huumassa virisi idea kuntoportaista, jotka samalla toimittaisivat vanhan reitin virkaa.

Porrastyö kesti aika kauan ja koetteli monien bussipysäkille kulkijoiden hermoja. Arvokasta puutavaraa lojui maastossa pitkään, jopa kutsuvasti. Vaikka työmaa oli suljettu lippusiimoin, monet koikkelehtivat keskeneräisiä portaita pitkin. Ihmeteltiin tuskastuneina, mikä tässä oikein mättää.

Vihdoin portaat valmistuivat. Vau! Tavallisista ulkoportaista poiketen askelmat ovat pitkähköt ja melko matalat, mikä ilmeisesti kuuluu kuntoportaiden ideaan. Tarkoitus lienee, että niitä voi kulkea nopeammin ja juostakin. Matkalle mahtuu kaksi tasannetta penkkeineen.

Vasta jälkikäteen tajusin, että porrasprojektia olisi voinut tukea ja saada oma nimilaatta johonkin askelmaan. Toivottavasti jossakin kunnossapitovaiheessa avautuu vielä tällainen mahdollisuus. Koska portaita on 166, tilaa vielä löytyy.

Kismittää vaan portaiden paikka paikoin huolimaton puutyö. Isäni oli taitava kirvesmies ja rakentaja, ja minäkin tienasin mopo- ja opiskelurahoja hänen töissään. Kaiteiden roiskis baiskis -tyyliin sahatut jiirit eivät ikinä olisi menneet läpi isäni työmailla.

Kuntoportaille tullaan kaukaa autoilla ja pyörillä. Meille lähellä asuville niistä onkin tullut asunnon arvoa nostava mainoslause. ”Myydään murju kuntoportaiden kupeessa.”

pajen.fi